

“บทสนทนาจากเจ้าอาวาส”

สวัสดีครับ พี่น้องที่รักทุกท่าน

ระหว่างการเข้าเฝ้าบพระจำปีที่บ้านผู้หว่าน มีใครคนหนึ่งถามพ่อว่า อายุเท่าไรแล้ว พ่อตอบไปด้วยความตกใจในคำตอบของพ่อเมื่อพบว่าพ่อ อายุ 58 ปีแล้ว(เหรอนี่) เวลาช่างเร็วสมกับที่มีบางคนให้คำเปรียบเปรยไว้ว่า เมื่อเป็นทารก เวลาคลาน เมื่อเป็นเด็กหนุ่ม เวลาเดิน เมื่อเป็นผู้ใหญ่ เวลาวิ่ง เมื่อเป็นคนแก่ เวลาบิน เมื่ออยากได้เวลาอีก เวลา ก็จากไป พอเรากลับมาคิดถึงเรื่องเวลาอย่างจริงจัง บางทีก็น่าใจหายเหมือนกัน

ความคิดบางอย่างก็อาจปลอบใจเราได้ในเรื่องนี้ บางคนบอกว่าระหว่างให้คนรักจากไป กับ ให้เราจากคนรักไป ขอเลือกให้เราจากไปดีกว่า เพราะการเห็นคนที่รักต้องจากไปนั้นมันเป็นความเจ็บปวดทรมาน การยอมสละชีวิตเพื่อคนที่รัก จึงเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นได้ ถ้าเราทบทวนเรื่องนี้บ่อยๆ เราอาจคิดได้ว่า ก็ในเมื่อเราอาจสามารถสละชีวิตเพื่อคนที่รักได้ แล้วทำไมเราจะเสียสละสิ่งอื่นๆ ในชีวิตเพื่อคนรักไม่ได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสละเวลา บางทีเราเอาแต่สละวัตถุสิ่งของ แต่กลับลืมที่จะให้ความใกล้ชิด และความอบอุ่นใจ เพราะเราเอาแต่ห่วงหาเวลาของตนเอง

เอาเป็นว่า เรื่องเวลาต้องผ่านไปอย่างรวดเร็ว และสักวันหนึ่งเราต้องจากไป เป็นความจริงที่สุดประการหนึ่งของชีวิตที่เราทุกคนควรยอมรับ แต่สิ่งสำคัญขณะนี้คือ เราจะมีชีวิตอยู่กับเวลาอย่างไร

พ่อเคยได้ยินคำพูดดูแคลน แต่ในเวลาเดียวกันก็เป็นคำพูดเตือนสติผู้คนด้วยในทำนองว่า “อย่าแก่เพราะกินข้าว อย่าแก่เพราะอายุมาก อย่าเป็นใหญ่เพราะตำแหน่ง” ความหมายก็คือทุกสิ่งสำคัญที่คุณค่าที่เราสร้างขึ้นต่างหาก คุณค่าของคนไม่ได้อยู่ที่มีอายุมาก เช่นเดียวกับที่ผู้เป็นใหญ่

จะได้รับความเคารพยกย่อง ก็ไม่ใช่เพราะตำแหน่งที่มี แต่ต้องเป็นเพราะความดีและการรับใช้ที่ให้กับคนอื่น ๆ บางทีก็จำเป็นต้องสละความคิดและการเอาแต่ใจของตนออกไปเสียบ้างนั่นเอง

พ่อชอบความคิดของ William E. Gladstone ที่สอนว่า “งานที่มนุษย์หรือสมองของมนุษย์สามารถทำได้นั้นมีขอบเขต คนฉลาดคือคนที่ไม่เสียแรงไปกับสิ่งที่ไม่เหมาะกับตน และคนที่ฉลาดกว่านั้นอีกคือคนที่เลือกทำสิ่งที่ดีที่สุดจากบรรดาสิ่งที่ตนเองทำได้ดี” พ่ออยากจะแปลว่าคุณค่าของมนุษย์บางครั้งก็ไม่ใช่อะไรที่การทำทุกสิ่งที่คุณเองทำได้เสมอไป มันอาจจะอยู่ที่เลือกทำบางอย่างที่ดีที่สุดและเจตนาไม่ทำบางสิ่งแม้ทำได้ ไม่มีใครเก่งพอที่จะทำทุกสิ่งที่คุณเห็นว่าดีได้ คุณค่าของมนุษย์จึงเห็นได้แม้จากสิ่งที่เขาปล่อยวาง บางทีนี่แหละที่เรียกว่าการเสียสละ และการมีชีวิตอย่างมีคุณค่า

พระวาจาของพระเจ้าอาทิตยน์นี้ให้ความรู้สึกปีรัดในเรื่องราวของเราได้ดีทีเดียว ประกาศโยนาร์ประกาศแก่เมืองนินะเวห์ว่า “อีกสี่สิบวัน เมืองนินะเวห์จะถูกทำลาย” แล้วประชาชนชาวนินะเวห์พากันกลับใจ นักบุญเปาโลประกาศแก่ชาวโครินธ์ว่า “เวลานั้นสั้นนัก” (1คร.7,29) และพระเยซูเจ้าเองประกาศสอนว่า “เวลาที่กำหนดไว้มาถึงแล้ว พระอาณาจักรของพระเจ้าอยู่ใกล้แล้ว จงกลับใจและเชื่อข่าวดีเถิด” (มก.1,15)

ใช่แล้วครับ เวลาของเรานั้นมีน้อยเพราะมันผ่านไปเร็ว จึงต้องเลือกใช้เวลาอย่างผู้ฉลาด เพื่อให้บังเกิดคุณค่า อย่างมีแต่มีชีวิตอยู่เพียงลำพัง แล้วบังคับให้ทุกคนต้องฟังแต่ตนเอง คุณค่าของเรามนุษย์มักจะอยู่ที่การมีชีวิตในความสัมพันธ์ที่ดีกับผู้อื่นเสมอ ซึ่งบ่อยๆก็เรียกร่องการเสียสละเสียด้วย และการเสียสละที่ยากจริงๆก็คือการเสียสละน้ำใจและความคิดของผู้ที่เป็นผู้ใหญ่นี้แหละ และพ่อเชื่อว่าเราส่วนใหญ่ต่างก็คิดว่าเราเป็นผู้ที่เป็นผู้ใหญ่ทั้งนั้น เพราะเรามักจะเห็นความคิดและความสนใจของตนนั้นสำคัญกว่าสิ่งใดๆ โดยเฉพาะสำคัญกว่าผู้คนรอบตัว

Seneca เคยให้ความคิดที่น่าฟัง อาจตรงกับชีวิตของเราเองบ้างก็ได้ “ผู้คนมากมายเอาแต่บ่นว่ามีเวลาไม่พอ แต่กลับดำเนินชีวิตราวกับว่ามีเวลาไม่จำกัด”

ฉะนั้น จงใช้วันเวลา ณ ปัจจุบันให้ดี เพราะนี่แหละคือของขวัญที่พระเจ้าประทานให้แก่เราอย่างแท้จริง เป็นไปตามคำเตือนสติที่ว่า

Yesterday is History. Tomorrow is Mystery. Today is a Gift.

That is why it is called the Present.

พ่อสุรสิทธิ์
surasit@catholic.or.th